

טן - דו

ירח עגל היה ושתקן אותו ערב, נגוהותיו חורינים. היא ואני
נסתכלנו בו ורשמי עצבנו בפנינו.
היתה שלווה. רחובות עיר ריקים היו.

אי פה אי שם עבר צמד חמד חבוק נתון בעולם אהבתו.
גם כלבים היו, מועטים, רובם שוטים ובודדים, יבבתם חנוקה.
שחתי לה לנערתי, זו שהלכה לצדי — ראי מה נאה לילה זה.
השקט מה רב!

הסיטה ראשה כשזר שער זהוב עוטרנו, חיכה ושתקה.
אפריון כוכבים זה וירח מטייל זה אורם נאה — הוספתי — תקוות
רחוקות הם... עולמות רחוקים...

ושוב הפשילה עטרת זהבה שרוח שוקטה מגלגלת בה גלים כרצונה.
ונבטה ערמונית וחייכנית. עיניה קרנו...

חפשתי ברשומי פניה שותפות, המשיכה ושתקה.
נסתכלתי בבתים האפלים שכולם שלות תנומה שלאחר יום — צלם
הלך כבודות. פנסי רחוב שמוטים היו, כגרוני תלויים, אולם הללו
מאירים.

האדבר על אלו?

הרהרתי חפשתי פתח לאמירה שהיא ונשתתקתי. מין מחנק בא בגרוני.
צעדינו רשמו רשומם. המדרכה ענתה להם בהד עמום ועייף.

הזו נערתִי ? — ושוב שתיקה. הלכה וקרבה אצלי, והייתי נרעד כל אימת ועגולי גווה דבקו כל שהוא בבשרי. להטתי — היה זה חמה שהגיח ובא ממנה במשב אביב סוער.

מבלי משים אחזה בי. משהו נשתנק בי עד גמירא — הבטתי בעולמי הקטן היא ואני, וגל שמחה וגיל לא ידעתי עברני — הייתי כשכור. יודע אתה אמרה : נשמת משורר בך, ואני חבה יתרה לי לכגון אלו. אל אלהים והרי שתקה...

יפה, לא כך ? שאלה.

אכן עולם יפה ומתוקן ברא הקב"ה עניתי.

ואנחנו כל כך קטנים — אמרה.

לא היה הדבר בפני.

חבקותיה — לא סרבה, נתרפקה. אהבתיה. — היה הלילה שקט וגבוה. עד לביתי עוד כמחצית השעה — הלחישתה. לו תהי חצי השעה לחצי שנה — מלמלתי.

מכונית של סתם מטרטרט... ריח אדי בנזין נשתייר בשולי הרחוב. כל כך מהר — אמרה — בודאי שעתו אצה לו עניתי, וחרטה כרסמתני על משפט סתמי זה שהפלטתי.

רציתי כי תקרב ; הייתי אני בעולמי והיא בעולמה ומעלינו אפריון כוכבים.

מרחוק עלה קול שכוי משכים.